

Arrest

nr. 193 642 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. ALDELHOF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2016 dient verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een bloedverwant in neergaande lijn, in functie van haar Belgische moeder, mevr. H. N.

1.2. Op 24 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij kennis neemt op 10 mei 2017. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.10.2016 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornamen: F. A. (...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: 18.11.1984

Geboorteplaats: Oran

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- schrijven HVW - Uitbetalingsbureau Gent dd. 22.09.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden juni – augustus 2016 een werkloosheidsvergoeding ontving.
- contract van bepaalde duur dd. 07.11.2016 (Sodexo Belgium NV) voor deeltijdse tewerkstelling voor de periode 07.11.2016 - 07.12.2016 en contract van bepaalde duur dd. 01.12.2016 (Sodexo Belgium NV) voor deeltijdse tewerkstelling voor de periode 09.01.2017 – 31.03.2017; bijhorende loonfiche voor de maand november 2016: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling van de referentiepersoon inmiddels is stopgezet. De voorgelegde gegevens betreffende deze bestaansmiddelen zijn niet langer actueel en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er werden geen aanvullende stukken voorgelegd of de referentiepersoon op heden nog steeds / opnieuw een werkloosheidsvergoeding ontvangt.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de moeder van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"IV. Middelen tot vernietiging

Eerste middel:

- Schending van het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;*

4.1.1.

De verweerster heeft de aanvraag van de verzoekster, luidens de beslissing, geweigerd om de volgende reden:

(...)

4.1.2.

Het enige gebrek dat door de verweerster wordt weerhouden om de aanvraag te weigeren, bestaat er aldus in dat de referentiepersoon niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dit is inderdaad de vereiste luidens het artikel 40ter, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opdat de voorgelegde werkloosheidsvergoeding in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

4.1.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing is niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid.

Bij de feitenvinding heeft de verweerster een flagrante fout gemaakt, immers heeft verzoekster verschillende documenten voorgelegd die het inkomen van de referentiepersoon aantonen en onterecht werden deze niet in overweging genomen.

4.1.4.

Verzoekster voegde volgende documenten bij haar aanvraag toe met betrekking tot het inkomen van haar moeder:

- Bewijs werkloosheidsvergoedingen voor de maanden juni-augustus 2016 ;
- Contract van bepaalde duur voor de periode van 07/11/2016-07/12/2016 ;
- Contract van bepaalde duur voor de periode van 09/01/2016-31/03/2016 ;
- Loonfiche november.

Echter gaat verweerster voorbij aan deze stavingsstukken of worden ze onterecht niet in aanmerking genomen.

Verzoekster zal hieronder uiteenzetten dat de voorgelegde stukken –in tegenstelling tot wat de beslissing stelt- wel degelijk aantonen dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

4.1.5.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…)”

a)

De moeder van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit.

Zij heeft reeds veel gewerkt en had een voortdurende bron van inkomsten. Immers op de momenten dat zij niet tewerkgesteld was, kon zij zich beroepen op haar recht op werkloosheidsuitkering, dat zij reeds had opgebouwd

b)

Het klopt dat de moeder van verzoekster voor de maanden juni 2016 tot oktober 2016 een werkloosheidsuitkering verkreeg.

Deze werkloosheidsuitkering bedroeg gemiddeld 1150 per maand.

Voor de maanden november 2016 tot maart 2016 werd zij tewerkgesteld in de keuken van het (...) te Gent

Indien er om een bepaalde reden een tijdelijke technische werkloosheid was, werd het inkomen van verzoekster bijgepast door HVW.

Uit de stukken, dewelke werden toegevoegd aan het dossier bleek dat de moeder van verzoekster volgende inkomsten had:

- November: 444.02 + 896.15 euro = 1313,17 euro netto

- December: $908.20 + 298.96 = 1207,16$ euro netto
- Februari: $992.27 + 355,84 = 1348.11$ euro netto
- Maart $259.49 + 978.61 = 1238,1$ euro

In maart 2017 kwam er een einde aan de tewerkstelling bij het (...).

Echter zou zij verder inkomsten genereren op grond van haar recht op werkloosheidsuitkering. In april genoot zij een volledige werkloosheidsvergoeding. Intussen bleef de moeder van verzoekster ijverig solliciteren, waardoor zij actueel opnieuw een vast contract heeft van onbepaalde duur.

Tot slot dient bedrukt dat de moeder van verzoekster maandelijks een onderhoudsbijdrage welk haar betaald worden door haar voormalig partner.

Zij verkrijgt maandelijks 100 euro. (zie stuk13.)

c)

Hoe dan ook is het een foute conclusie dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar echtgenote beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Het louter feit dat de inkomsten niet gegeneerd worden uit 1 voltijdse en vaste tewerkstelling, impliceert niet automatisch dat ze niet stabiel, toereikende en regelmatig zijn.

4.1.5.

a)

Verzoekster deed een aanvraag op datum van 25/10/2016. Zij heeft nog steeds haar aanvraag geactualiseerd. Zo werden ook de arbeidscontracten van 09.01.2017 tot 31.03.2017 voorgelegd.

Echter ging DVZ op datum van 24/04/2017 over tot het nemen van een weigeringsbeslissing en meent dat er geen actuele bestaansmiddelen voorliggen.

Verzoekster heeft inkomstenbewijzen van haar moeder voorgelegd tot en met maart 2017. De maand daaropvolgend wordt een weigeringsbeslissing genomen met als motivering dat 'de voorgelegde gegevens betreffende deze bestaansmiddelen niet langer actueel zijn en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen'.

Dit is evident kennelijk onredelijk. Verzoeker heeft haar dossier geactualiseerd voor zover zij kon. Van april waren evident geen bewijzen beschikbaar. De weigeringsbeslissing werd genomen vooraleer de maand april om was.

Verwerende partij verwacht het onmogelijke van verzoekster.

b)

Verder dient opgemerkt dat de verwerende partij stelt dat: 'uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling van de referentiepersoon inmiddels is stopgezet'.

Verwerende partij laat na te verduidelijken wat deze bijkomende gegevens zijn en waar hij deze informatie vandaan heeft.

Indien verwerende partij ene afdoende onderzoek had gevoerd, zou gebleken zijn dat de tewerkstelling in het (...) reeds ten einde was, gekomen, maar de moeder van verzoekster in Maart reeds een aanvulling kreeg van de werkloosheidsuitkering en zij ook vollop op zoek was naar nieuw werk.

De inspanningen die de moeder van verzoekster heeft geleverd hebben hun vruchten opgeleverd, gelet op het feit dat zij reeds weer tewerkgesteld werd.

De moeder van verzoekster heeft reed in mei een aantal dagen gewerkt en heeft een vaste tewerkstelling sinds 06/06/2017.

4.1.6.

a)

Verzoekster heeft zowel bewijzen voorgelegd die voorkomen werkgelegenheid, als de werkloosheidsuitkering waarop zij gerechtigd was.

Er dient opgemerkt zowel inkomsten uit arbeid, als een werkloosheidsuitkering in aanmerking moet genomen worden bij de boordeling van de inkomstenvereisten onder artikel 40ter VW.

Bijgevolg doen de bestaansmiddelen, in tegen stelling tot wat de beslissing leest dat er wel degelijk voldoende stabiele inkomsten voorhanden zijn.

b)

Artikel 40 ter VW specificeert dat een werkloosheidsuitkering enkel in overweging moet genomen worden, indien blijkt dat betrokkene afdoende inspanningen levert om naar werk te zoeken.

Dit heeft de moeder van verzoekster zeker gedaan en zij kan hier ook de nodige bewijsstukken van voorleggen. (stuk 14)

- inschrijvingsbewijs VDAB ;
- een grote hoeveelheid van sollicitatiebewijzen (mails en dergelijke) ;
- bewijs aanwezigheid jobdate ;

De intensieve zoektocht heet ook zijn vruchten afgeworpen, gelet op het feit dat de moede na verzoekster intussen reeds opnieuw tewerkgesteld is en dit met een vast contract van onbepaalde duur.

4.1.7.

Verzoekster kan erkennen dat niet maandelijks het vooropgestelde bedrag van 120 procent van het recht op maatschappelijke integratie niet maandelijks werd bereikt.

Echter mag de Dienst Vreemdelingenzaken niet automatisch een aanvraag gezinshereniging weigeren indien de inkomstengrens van 1307.78 euro per maand niet gehaald wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dan verplicht een behoefteanalyse uit te voeren en moet dan nagaan hoeveel het gezin in casu nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien zonder ten laste van de overheid te vallen.

Nooit werd een behoefteanalyse gedaan, omdat verweester de mening is toegedaan dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de het inkomen de voorwaarden van de inkomsten van artikel 40ter is voldaan.

Echter werd hierboven reeds uiteengezet dat er steeds inkomsten voorlagen, dewelke duidelijk voldaan is aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg had DVZ wel degelijk moeten overgaan tot de behoefteanalyse.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken dat wel gedaan, dan had zij onmogelijk tot de vaststelling gekomen dat de moeder van verzoekster niet afdoende middelen zou hebben.

Indien de behoefteanalyse zou uitgevoerd zijn, zou al snel worden vastgesteld dat de referentie maandelijks €360 aan huur, € 80 aan elektriciteit, €35 aan water. (zei stuk 13)

De maandelijkse inkomsten liggen beduidend hoger dan zijn maandelijkse kosten en bijgevolg beschikken ze over voldoende bestaansmiddelen.

4.1.6.

De ratio legis van de vereiste van voldoende bestaansmiddelen is het niet ten laste vallen van de staat.

Verzoekster valt niet terug op het sociaal stelsel Dit kan verzoekster ook aantonen.

Zij legt volgende attesten voor:

- *Attest geen werkloosheidsuitkering (stuk 9)*
- *Attest geen uitkering van de mutualiteit ; (stuk 11)*
- *Attest geen uitkering VDAB ;(stuk 10)*
- *Attest OCMW, niet-steunverlening (stuk 12);*

Alle attesten staven dat verzoekster enige uitkering of enige vorm van financiële steun genieten en bijgevolg instaat voor hun eigen onderhoud.

4.1.7.

Verder wenst verzoekster op het evenredigheidsbeginsel te wijzen, als algemeen beginsel van Unierecht.

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel.

Indien verzoekster en de Belgische gezinshereniger aantonen dat zij samen wel degelijk over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikken om in hun eigen situatie menswaardig te kunnen leven, zij zich niet beroepen op het sociaal stelsel en zij aannemelijk hebben gemaakt dat zij over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken en deze verantwoord besteden, is een weigering een kennelijk onredelijk, disproportionele beslissing."

2.2. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij voert de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gestoeld en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.4. Zoals reeds werd aangegeven, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie gezinshereniging wordt aangevraagd, aan een bestaansmiddelenvereiste moet voldoen. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten heeft voorgelegd:

- een loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand november 2016 (7 november-30 november);
- een contract van bepaalde duur d.d. 7 november 2016 op naam van de referentiepersoon, opgesteld door Sodexo Belgium NV, voor de periode van 7 november 2016 tot en met 7 december 2016;
- een contract van bepaalde duur d.d. 1 december 2016 op naam van de referentiepersoon, opgesteld door Sodexo Belgium NV, voor de periode van 9 januari 2017 tot en met 31 maart 2017;
- een attest d.d. 22 september 2016, opgesteld door de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen (HVW) te Gent, betreffende de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon heeft ontvangen in de maanden juni, juli en augustus 2016.

Deze documenten werden door de gemachtigde beoordeeld als volgt:

“- schrijven HVW - Uitbetalingsbureau Gent dd. 22.09.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden juni – augustus 2016 een werkloosheidsvergoeding ontving.

- contract van bepaalde duur dd. 07.11.2016 (Sodexo Belgium NV) voor deeltijdse tewerkstelling voor de periode 07.11.2016 - 07.12.2016 en contract van bepaalde duur dd. 01.12.2016 (Sodexo Belgium NV) voor deeltijdse tewerkstelling voor de periode 09.01.2017 – 31.03.2017; bijhorende loonfiche voor de maand november 2016: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling van de referentiepersoon inmiddels is stopgezet. De voorgelegde gegevens betreffende deze bestaansmiddelen zijn niet langer actueel en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er werden geen aanvullende stukken voorgelegd of de referentiepersoon op heden nog steeds / opnieuw een werkloosheidsvergoeding ontvangt.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

2.5. De verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar aanvraag een bewijs van de werkloosheidsvergoedingen voor de maanden juni-augustus 2016, een contract van bepaalde duur voor de periode van 7 november tot 7 december 2016 en een contract van bepaalde duur voor de periode van 9 januari tot 31 maart 2017 heeft voorgelegd. Volgens haar werden deze stavingstukken niet in overweging genomen door de gemachtigde, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij kan in dit betoog niet worden bijgetreden daar uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met alle stukken die zij heeft voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. De gemachtigde is evenwel tot de vaststelling gekomen dat niet kan worden nagegaan of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat de voorgelegde documenten niet meer actueel zijn en geen zicht bieden op de exacte aard en op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

2.6. Verzoekende partij benadrukt dat de voorgelegde stukken die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd wel degelijk aantonen dat haar moeder over “*voldoende*” bestaansmiddelen beschikt.

Zij benadrukt dat haar moeder, op de momenten dat zij niet tewerkgesteld was, kon terugvallen op een werkloosheidsuitkering. Indien er om een bepaalde reden een tijdelijke technische werkloosheid was, werd haar inkomen bijgepast door de HWV. Verzoekende partij geeft vervolgens de inkomsten weer die haar moeder ontving voor de maanden november 2016, december 2016, februari 2017 en maart 2017. Verzoekende partij erkent dat de tewerkstelling van haar moeder een einde nam in maart 2017, doch zij geeft aan dat haar moeder in de maand april een “*volledige werkloosheidsvergoeding*” heeft ontvangen en dat zij ondertussen is blijven solliciteren waardoor zij ondertussen een contract van onbepaalde duur heeft. Het is volgens de verzoekende partij dan ook een foute conclusie om vast te stellen dat zij niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het loutere gegeven dat een inkomen niet wordt gegenereerd uit “*1 voltijdse en vaste tewerkstelling*”, impliceert volgens de verzoekende partij niet automatisch dat deze inkomsten niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

De Raad merkt op dat voormeld betoog is gebaseerd op de foutieve veronderstelling dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste omwille van “*het louter feit dat de inkomsten niet gegenereerd worden uit 1 voltijdse en vaste tewerkstelling*”.

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de gemachtigde niet afdoende kan beoordelen of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, omdat hij geen zicht heeft op de exacte aard en op het nettobedrag van haar eventuele huidige bestaansmiddelen. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn op het moment van de bestreden beslissing immers niet langer actueel. Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar argument dat het “*een foute conclusie*” is dat zij “*niet heeft aangetoond dat haar echtgenote beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen*” daar het feitelijke grondslag ontbeert. Waar verzoekende partij nog gewag maakt van een inkomen van de referentiepersoon na de beëindiging van haar tewerkstelling eind maart, wordt verwezen naar onderstaande bespreking.

2.7. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde nalaat te preciseren uit welke “*bijkomende gegevens*” zou blijken dat de tewerkstelling van de referentiepersoon inmiddels is stopgezet en zij vraagt zich af waar de gemachtigde deze informatie vandaan haalt.

Het volstaat dienaangaande op te merken dat de verzoekende partij zelf verschillende keren in haar verzoekschrift aanhaalt dat de tewerkstelling van haar moeder inderdaad werd beëindigd in maart 2017. Aangezien de verzoekende partij dus niet betwist dat deze tewerkstelling van de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing reeds werd stopgezet, kan het belang bij voormelde kritiek niet worden ingezien.

2.8. Verzoekende partij hamert erop dat zij haar aanvraag steeds heeft geactualiseerd, met name heeft zij nog een arbeidscontract voorgelegd voor de periode van 9 januari 2017 tot en met 31 maart 2017. De vaststelling van de gemachtigde dat de voorgelegde gegevens betreffende deze bestaansmiddelen niet langer actueel zijn, acht zij dan ook kennelijk onredelijk. De weigeringsbeslissing werd immers genomen vooraleer de maand april om was. De gemachtigde kon van haar niet het onmogelijke verwachten.

Verzoekende partij merkt tevens op dat, indien de gemachtigde een afdoende onderzoek had gevoerd, er zou gebleken zijn dat haar moeder reeds in maart een aanvullende werkloosheidsuitkering ontving, in april een volledige werkloosheidsvergoeding en dat zij volop actief op zoek was naar nieuw werk. Daarbij merkt de verzoekende partij nog op dat haar moeder in mei reeds een aantal dagen heeft gewerkt en dat zij sinds 6 juni 2017 een vaste tewerkstelling heeft.

Verzoekende partij stelt dat inkomsten uit een werkloosheidsuitkering eveneens in aanmerking moeten worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, voor zover is aangetoond dat de betrokkene afdoende inspanningen levert om werk te zoeken. Zij benadrukt dat dit in casu het geval is en voegt dienaangaande bewijsstukken bij het verzoekschrift.

2.9. De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partij, conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze voorwaarde kan enkel op nuttige wijze door de verwerende partij worden beoordeeld indien deze zicht heeft op de precieze en actuele bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dit is in casu niet het geval, aangezien verzoekende partij heeft nagelaten stukken bij te brengen die toelaten het actuele – dit is op het moment van de bestreden beslissing – netto-inkomen haar moeder vast te stellen.

In dit kader merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het komt de verzoekende partij, in het kader van de op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, derhalve toe om tijdens de behandeling van haar aanvraag zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de actuele verworven inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij doet uitschijnen, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt in dit verband nog op dat in het formulier “*Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie*” (bijlage 19ter), dat zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij “*binnen de zes maanden*” en dit is na de aanvraag d.d. 25 oktober 2016, zal worden uitgenodigd om zich bij het gemeentebestuur aan te melden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag haar kan worden betekend. Verzoekende partij wist derhalve ten tijde van deze aanvraag op 25 oktober 2016 dat zij zich op ten laatste 25 april 2017 diende aan te melden bij het gemeentebestuur om kennis te nemen van de beslissing in verband met deze aanvraag.

Gelet op de op haar rustende bewijslast conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de op haar rustende wederkerige zorgvuldigheidsplicht, en gelet op het gegeven dat verzoekende partij bij haar aanvraag duidelijk op de hoogte werd gesteld van het feit dat de gemachtigde zes maanden de tijd had om een beslissing te nemen omtrent haar aanvraag, kan dan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij diende te weten dat voorgelegde bewijzen van inkomsten uit een tewerkstelling die werd beëindigd op 31 maart 2017 niet meer actueel zouden zijn.

Het komt de Raad, gelet op het voorgaande, niet kennelijk onredelijk voor dat van de verzoekende partij wordt verwacht dat zij haar aanvraag in die zin diende te actualiseren.

2.10. Verzoekende partij voegt stukken aan haar verzoekschrift waarmee zij haar betoog wenst te staven dat haar moeder, na de beëindiging van haar tewerkstelling op 31 maart 2017, steeds beschikte over een inkomen uit een werkloosheidsvergoeding en dat zij tijdens deze periode steeds actief op zoek

is gegaan naar een nieuwe tewerkstelling, hetgeen inmiddels resulteerde in een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze bewijsstukken waarmee zij wil staven dat wel is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste, aan de gemachtigde heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissingen geen kennis hebben van de inlichtingen en stukken die verzoekende partij nu pas voor de eerste maal bij het verzoekschrift voorlegt. De gemachtigde kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad kan verder geen rekening kan houden met documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift ook niet uiteen waarom zij dergelijke, of andere, bewijzen niet kon overmaken aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij licht niet toe noch toont zij aan dat zij niet in de mogelijkheid was om deze nodige stukken m.b.t. bestaansmiddelenvereiste tijdig voor te leggen, dit is ten laatste voor het nemen van een beslissing op 25 april 2017. Zij toont dan ook niet aan dat van haar het "onmogelijke" werd verwacht om haar aanvraag te actualiseren.

Verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat "op moment dat zij niet tewerkgesteld was, kon zij zich beroepen op haar recht op werkloosheidsuitkering, dat zij reeds had opgebouwd". Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zij de gemachtigde niet tijdig op de hoogte kon stellen van het gegeven dat haar moeder recht had op een gedeeltelijke dan wel volledige werkloosheidsvergoeding in de maand(en maart en) april 2017.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het de verzoekende partij is toegestaan om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, vergezeld van bewijsstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van haar Belgische moeder.

Ten slotte stelt de Raad vast dat het feit dat het gebrek aan inkomsten uit een tewerkstelling in ieder geval zou worden bijgepast door een werkloosheidsuitkering, niet afdoende kan worden afgeleid uit het document opgesteld door de HVW dat verzoekende partij heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag. Uit dit document kan enkel worden afgeleid welke netto-uitkeringen de referentiepersoon heeft ontvangen voor de maanden juni, juli en augustus 2016. Het is dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om tot de vaststelling te komen dat er ten tijde van de bestreden beslissing geen gegevens voorlagen omtrent het eventuele huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon.

2.11. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat haar moeder maandelijks een onderhoudsbijdrage van 100 euro ontvangt van haar ex-echtgenoot en zij dienaangaande een bewijs bijbrengt bij het verzoekschrift, dient eveneens te worden opgemerkt dat deze gegevens niet werden voorgelegd in het kader van haar aanvraag en dat de gemachtigde hier dan ook geen rekening mee kon houden. Zoals reeds gesteld, is het de Raad niet toegestaan om bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd.

2.12. Verzoekende partij verwijt de gemachtigde niet te zijn overgegaan tot een behoefteanalyse. Zij beweert dat de maandelijkse inkomsten beduidend hoger liggen dan de maandelijkse kosten en ze bijgevolg beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De Raad licht toe dat de behoefteanalyse, die desgevallend moet worden doorgevoerd in het kader van de aanvraag die verzoekende partij heeft ingediend, haar juridische grondslag vindt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(...)

§ 1

(...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest nr. 233.022 van de Raad van State 25 november 2015. De Raad van State stelt in dit arrest:

“Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, moet aantonen dat hij over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt, waarbij “de werkloosheidsuitkering [...] enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, [...] de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (eigen onderlijning).”

In casu werd de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan geweigerd omdat de gemachtigde op basis van de voorliggende gegevens geen zicht heeft op de exacte aard en op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, zodat er niet afdoende kan worden beoordeeld of deze Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing benadrukt de gemachtigde dan ook uitdrukkelijk dat er niet werd vastgesteld dat het inkomen “niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.”, waardoor de “behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid (...) in dit geval overbodig (is)”.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanhaalt in het verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing derhalve geenszins vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De

gemachtigde stelt enkel vast dat er op basis van de voorgelegde documenten gewoonweg niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon heden over (stabiele, regelmatige en) toereikende bestaansmiddelen beschikt. Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldige of onjuiste feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling is gekomen.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde enkel is gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Door het gebrek aan aanvullende stukken was er in casu te weinig informatie voorhanden om afdoende te beoordelen of de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan duidelijkheid over het eventuele huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon, kan ook niet worden vastgesteld of de huidige bestaansmiddelen lager zijn dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangehaalde referentiebedrag. Het komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onjuist voor dat de gemachtigde in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat niet afdoende kon worden beoordeeld of voldaan is aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde bestaansmiddelenvereiste. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat een behoefteanalyse in casu overbodig is. De gemachtigde benadrukt daarbij dat niet wordt vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden van voormeld artikel 40ter voldoet, maar dat er niet kan worden vastgesteld of er aan deze voorwaarden is voldaan.

2.13. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij attesten kan voorleggen waaruit blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat, hetgeen overeenstemt met de ratio legis van de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde bestaansmiddelenvereiste.

Daargelaten de vaststelling dat sommige stukken waarnaar verzoekende partij verwijst dateren van na de bestreden beslissing, herhaalt de Raad dat verzoekende partij, conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voor zover de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de gemachtigde over deze wettelijke voorwaarde heen diende te stappen omdat zij stelt te kunnen aantonen dat zij geen belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, kan dit betoog niet worden aangenomen. De vereiste dat moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, blijkt immers duidelijk uit de wettekst. Deze vereiste moet ook net voorkomen dat verzoekende partij en haar gezinsleden in de toekomst ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partij kan dus niet worden bijgetreden in haar standpunt dat zij werd vrijgesteld van het leveren van het bewijs dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, louter en alleen omdat zij geen uitkering of enige andere vorm van financiële steun geniet en bijgevolg instaat voor haar eigen onderhoud.

Verzoekende partij wijst tot slot nog op het evenredigheidsbeginsel, "*als algemeen beginsel van Unierecht*". Zij stelt dat, nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel is met dit doel. Het volstaat te dezen vast te stellen dat er in casu geen sprake is van "*een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste*". Zoals meerdere keren opgemerkt in bovenstaande bespreking, komt de gemachtigde in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat hij niet kan beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat de voorgelegde documenten niet langer actueel zijn en daarom geen zicht bieden op de exacte aard en op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de moeder van de verzoekende partij. Het argument dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden omdat er sprake zou zijn van een "*automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste*", gaat derhalve geheel voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.14. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aldus rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te

laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar op zorgvuldige gronden is vastgesteld dat er bij gebrek aan een actualisatie niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde daaruit besluit dat er niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.15. In een tweede middel, wordt de schending aangehaald van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het middel gaat als volgt:

“- Schending van het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van de proportionaliteit en het redelijkheidsbeginsel ;

- Schending van het art. 8 EVRM en het art. 74/13 van de vreemdelingenwet ;

- Schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht.

4.2.1.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit.

Immers, in de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoekster een termijn van dertig dagen krijgt om het grondgebied te verlaten.

Art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

4.2.2.

Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat verweerster de mogelijkheid doch niet de plicht heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in een bijlage 20.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing bijlage 20.

Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerster beschikt.

Verzoekster kan verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State ter zake, namelijk RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

"Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven."

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur"

(zie I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat een zeer beperkte motivering werd gegeven waarom verweerster heeft gekozen om bij de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Een loutere verwijzing naar een wetsartikel volstaat niet, enerzijds dient een belangenafweging te worden gemaakt op basis van art. 8 EVRM (zie onder) anderzijds volstaat een loutere vermelding van een artikel geenszins, verweerster dient te specifieke situatie na te gaan om haar bevel te motiveren in het licht van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2.3.

Daarenboven is het disproportioneel en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoekster te verwachten dat hij ons grondgebied zou moeten verlaten gelet op art. 8 EVRM.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts wordt gegeven in het geval van verzoekster "desgevallend", zijn de artikelen 52 van het

vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden.

4.2.4.

De bestreden beslissing is te meer nietig nu bij een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het art. 74/13 Vw.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(zie art. 74/13 Vw.)

De beslissing laat uitschijnen dat artikel 74/13 VW in rekening werd gebracht, maar dit is niet zo.

De beslissing stelt:

Nochtans werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekster hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

“In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.”

(zie RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat verweerster verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

In de beslissing wordt enkel gesteld dat verzoekster een leven kan opbouwen in haar land van herkomst.

Nergens wordt geoordeeld dat zij alhier inwonend is bij haar moeder. Dat zij op een zeer intense manier met haar moeder heeft, noch dat de enige familie die verzoekster heeft in België is.

Hoewel verzoekster meerderjarig is, kan zij zich toch beroepen op haar familiale band met haar moeder. Immers is de enige familie op wie verzoekster effectief kan rekenen haar moeder. Zij is volledig afhankelijk van de moeder. Dit zowel emotioneel als financieel. Zij woont ook in bij haar moeder, die haar onderhoudt. Verder is haar moeder de enige steun en toeverlaat die verzoekster heeft. De innige band tussen de moeder en de dochter en de grote mate van afhankelijkheid maken dat verzoekster zich toch kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven, dat verzoekster effectief heeft.

Artikel 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan hier in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson/Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

“Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).” (RvV 18 december 2015, 135.526).

“In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.” (RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

De bovenvermelde bepalingen zijn aldus zonder meer geschonden.

4.2.5.

Verzoekster woont samen met haar moeder.

Verzoekster haar aanvraag gezinshereniging ingediend op grond van haar moeder. Verzoekster rekent alhier op de goede zorgen van haar moeder. Zij hebben een zeer intense band en verzoekster is volledig emotioneel en financieel afhankelijk van haar moeder. Zij vormen alhier een ware gezinscel.

Het is evident niet zo dat de een weigering van de gezinshereniging, impliceert dat er een bevel tot verlaten grondgebied kan gegeven worden zonder het gezinsleven in rekening te brengen.

Hoe dan ook had het gezinsleven tussen een moeder en haar kind in rekening gebracht moeten worden.

Indien verweerster de mening was toegedaan dat verzoekster zich niet kan beroepen aan artikel 8 EVRM, dan nog had zij hier omtrent moeten motiveren.

4.2.6.

Het moge duidelijk zijn dat de verweerster een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook minstens te worden vernietigd.”

2.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekende partij voert aan dat uit artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geen verplichting kan worden afgeleid om, wanneer het verblijfsrecht wordt geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het woord “*desgevallend*”, laat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de bijlage 20. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Verzoekende partij bekritiseert dat slechts een “*zeer beperkte motivering*” werd gegeven waarom de gemachtigde een beslissing heeft genomen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Een loutere verwijzing naar “*het wetsartikel*”, volstaat niet.

Artikel 52, §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan inderdaad geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “*desgevallend*” wijst, zoals verzoekende partij terecht stelt, op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

Anders dan verzoekende partij voorhoudt, bevat het bestreden bevel wel degelijk een eigen motivering en worden duidelijk de determinerende motieven aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de relevante rechtsgronden, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt in de feiten gemotiveerd dat “*het legaal verblijf in België is verstrekt*”. Verder wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat “*Hierbij*” – waaronder moet worden begrepen de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel – “*wel degelijk rekening gehouden werd met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet*”.

De gemachtigde zet daarbij uiteen:

“Het gegeven dat de moeder van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam.”

In deze feitelijke motieven kan dan ook duidelijk worden gelezen waarom de gemachtigde, na de weigering van verblijf en bij vaststelling dat het legaal verblijf in België is verstreken, ervoor gekozen heeft om in dit geval ook nog een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het betoog dat louter naar "*het wetsartikel*" wordt verwezen, klopt derhalve niet. Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt dat zij niet in staat is na te gaan op basis van welke overweging werd beslist een bevel te betekenen.

2.17. Verzoekende partij klaagt verder aan dat een "*zeer beperkte motivering*" werd gegeven, zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen en dat er een belangenafweging had moeten worden gemaakt op basis van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat de bestreden beslissing "*laat uitschijnen*" dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening werd gebracht, doch er werd volgens haar helemaal geen rekening gehouden met haar "*waarachtig gezinsleven*" dat zij met haar moeder leidt in België. Zij besluit dan ook dat het bestreden bevel niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin ook wordt verwezen naar het gezins- en familieleven, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.18. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken en of het bestreden bevel in die zin afdoende werd gemotiveerd (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.19. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, om, rekening houdend met de

omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partij met haar “*privé- en gezinsleven*” in België enkel verwijst naar haar Belgische moeder. De verzoekende partij preciseert alleszins niet met welke andere personen/met welke andere elementen de gemachtigde dienaangaande eveneens rekening had moeten houden.

2.19. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarig kind en de ouders.

Verzoekende partij, die meerderjarig is, moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar moeder aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het bestreden bevel wordt met betrekking tot het gezinsleven als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de moeder van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam.”

De gemachtigde heeft in het bestreden bevel bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde gezinsbanden tussen verzoekende partij en haar Belgische moeder, in functie van wie het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging werd aangevraagd. Hij stelt echter vast dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan kan worden verwacht dat zij in haar land van herkomst ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde stelt vast dat uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij daar niet toe in staat zou zijn.

Uit deze motieven volgt duidelijk dat een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder op basis van het administratief dossier niet kon worden vastgesteld en dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet werd aangetoond.

De kritiek van de verzoekende partij dat “*nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven*”, en dat “*Indien verweerster de mening was toegedaan dat verzoekster zich niet kan beroepen aan artikel 8 EVRM, dan nog had zij hier omtrent moeten motiveren*”, gaat dan geheel voorbij aan duidelijke motieven in de bestreden beslissing. Het gegeven dat deze motivering heeft plaatsgevonden onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat geen melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM doet hieraan

afbreuk omdat, zoals hoger gesteld, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling vormt van hogere rechtsnormen, met name artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat het niet volstaat om enkel op te merken dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst. Hoewel zij meerderjarig is, kan zij zich toch beroepen op "*haar familiale band met haar moeder*", omdat zij zowel emotioneel als financieel volledig van haar afhankelijk is. Zij woont ook in bij haar moeder, die haar onderhoudt. Haar moeder is ook haar enige steun en toeverlaat en zij is het enige familielid op wie zij nog kan rekenen. Gezien de feitelijke omstandigheden, kan het gezinsleven dat zij met haar moeder leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet worden betwist. Verzoekende partij stelt vast dat de gemachtigde, wat betreft het gezinsleven dat zij stelt te leiden met haar moeder, een "*uiterst summiere standaardbeslissing*" heeft genomen, "*zonder de persoonlijke elementen en feiten in acht te nemen*".

De Raad herinnert eraan dat het de verzoekende partij toekomt om, wanneer zij zich beroept op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, door in haar verzoekschrift louter te wijzen op een samenwonen met haar moeder, te poneren dat zij "*volledig financieel en emotioneel*" van haar afhankelijk is en verder op niemand anders kan rekenen, zonder deze bewering verder te concretiseren en zonder enige link te leggen naar eventuele voorgelegde stukken waaruit deze band van bijzondere afhankelijk effectief blijkt, niet concreet aantoont dat zij reëel en materieel afhankelijk is van haar Belgische moeder.

Door haar niet-geconcretiseerd betoog, toont zij niet aan dat de gemachtigde op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat zij als volwassen persoon geen leven zou kunnen opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van haar moeder. De verzoekende partij toont niet afdoende aan dat er in casu effectief sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden.

De verzoekende partij voert verder aan dat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat omtrent haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestreden bevel motiveert dus geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing geen schending zou inhouden van dit verdragsartikel.

De Raad bemerkt dat, gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische moeder, het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder niet kan worden vastgesteld. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar argument dat de gemachtigde hierover – of over het proportionaliteitsbeginsel – had moeten motiveren in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft, nu geen gezinsleven wordt aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, geen belang bij haar kritiek dat "*het disproportioneel en onredelijk (is), gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoekster te verwachten dat hij ons grondgebied zou moeten verlaten gelet op art. 8 EVRM*".

2.20. Op basis van het voorgaande, stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het geven van het bestreden bevel wel degelijk is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat er niet afdoende is gemotiveerd omtrent het voorgehouden gezinsleven met haar moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES